» Φεῦγα, γιατὶ τὰ δάκρυα σου, ποῦ τρέχουν σᾶν ποτάμια,
» Μοῦ ἁρμυρίζουν πλειότερο τ' ἀπέραντα νερά μου,
» Ποῦ τόσο μοῦ τ' ἁρμύρισαν τὰ δάκρυα τῶν μανάδων.
» Φεῦγα ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι μου, καὶ μὴ βαρυγκομίζῃς,
» Κι' ἐγὼ τὸ γυιό, ποῦ σ' ἅρπαξα, τὸ γυιό, ποῦ σῶχω πάρει,
» Τὸν φίλησα, τὸν χάϊδεψα, καλλίτερα ἀπὸ σένα,
» Τῶπλυνα τὸ κορμάκι του, καὶ τῶχω κάμει ἄσπρο,
» Ἄσπρο σᾶ χιόνι τοῦ βουνοῦ, ἄσπρο σᾶν τὸν ἀφρό μου.
» Κι' ἐγὼ τὸ γυιό, ποῦ σ' ἅρπαξα, τὸ γυιό, ποῦ σῶχω πάρει,
» Γλυκὰ τὸν ἐνανούρισα, στὴν ἀγκαλιά μου μέσα,
» Καὶ τῶκλεισα τὰ μάτια του, μὲ φεγγαριοῦ ἀχτίδα.
» Μὲ τὸν κατάλευκό μου ἀφρό, τὸν ἔχω σαβανώσει,
» Τοῦ στόλισα τὰ χείλια του, μὲ ἄφθονο κοράλλι,
» Καὶ ὕστερα τὸν ξάπλωσα ψηλὰ στὰ κύματά μου,
» Κι' ἐκεῖνα τὸν ἐπήρανε ἀφροστεφανωμένο,
» Κι' ἀπάνω στῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸν ἔβγαλαν τὸν ἄμμο,
» Κι' ὅσες Νεράϊδες βρίσκονταν τὴν ὥρα ἐκείνη γύρα,
» Ὅλες τὸν συμπροβόδισαν, καὶ τοῦ εἵπανε τραγούδια,
» Τραγούδια χάρου ὥμορφα, ὁποῦ ραγίζουν πέτρες,
» Σᾶ νὰ τὸν εἶχαν ἀδερφό, σᾶ νὰ τὸν εἶχαν γένναἹ »
Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ μαύρη μάνα φεύγει.
Τῆς τρώει ὁ πόνος τὴν καρδιά, κι' ἡ μαύρη γῆ τὸ γυιό της.
Κι' ἡ θάλασσα ἀντρειεύεται, κι' ἡ θάλασσα μουγκρίζει,
Κι' ἄλλα κορμιὰ νὰ καταπιῇ, κι' ἄλλες καρδιὲς νὰ κάψῃ!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Φρόνιμος ἀπόκρισις.

Μεταξὺ ἀφεντικοῦ καὶ ὑπηρέτου:

— Μὰ τὸ θεό, Γιώργη, δὲν ξέρω: σὺ εἶσαι τρελὸς ἢ ἐγώ.

— Σᾶς ἔχω, ἀφεντικό, γιὰ πολὺ φρόνιμο καὶ δὲν μπορῶ νὰ πιστεύσω πῶς μπορεῖτε νὰ πάρετε τρελὸν ὑπηρέτην.